

Jaroslav Hutka

Vypracovali: Asimová Sára, Matejka Jakub, Nguyenová Magda

Vyučující: Lucie Tancibudková

Škola: ZŠ a MŠ Resslerova, Resslerova 308/10, Praha 2, 12000

Scénář:

Jaroslav Hutka se narodil v roce 1947 v Olomouci do rodiny obchodníka s nábytkem jako nejmladší ze tří dětí. Po únoru 1948 se však stal synem nepřítele státu. Celá rodina to pocítila těsně před Vánoci 1952.

A v pěti letech, to bylo o Vánocích 22. prosince, přijelo vojenský auto s vojákama a naložili nás jako celou rodinu, protože jsme vlastně byli považováni za nepřátele lidu, protože tatínek měl ten obchod s nábytkem. A vystěhovali nás na Bouzov, to je taková vesnička, a tam nás nastěhovali na policejní stanici.

S velkým štěstím se dostal na Střední uměleckoprůmyslovou školu v Praze. Umělecké prostředí formovalo jeho osobnost. Nechal si narůst dlouhé vlasy, a tak se zařadil do kategorie „chuligán“.

A já jsem jednou v Olomouci šel rodičům naproti na nádraží pomoci s kuframa oni od někudy přijeli a otec platil 50Kč za znečištění nádraží, protože tam přišel vlasatej kluk...

Částečné uvolnění politických poměrů v 60.letech bylo ukončeno příjezdem vojsk v srpnu 1968. Pan Hutka bydlel v blízkosti Československého rozhlasu a stal se svědkem některých dramatických událostí těchto dnů.

A vchod do Rozhlasu, hlídala policie, česká. Do té doby jsem ji neměl rád, protože byla komunistická, ale v týhle situaci se ta policie chovala česky prostě nebo československy. Ted' tam přijel k tomu hlavnímu vchodu přijel tank, to byly ty veliký tanky a otočil tu hlaveň na ty policajty. A to byl strašně dramatickej moment. Jsem v tu dobu hrál s Petrem Kalandrou, a tak jsme tam stáli zděšení.

V 70.letech se věnoval písničkářství. Spolu s dalšími hudebníky pořádali koncerty a snažili se šířit demokratické myšlenky. V roce 1975 se seznámil s Václavem Havlem. O Vánocích roku 1976 ho navštívil v jeho bytě na Rašínově nábřeží.

Tak, říkal, Jardo, já ti dám něco přečíst. A podal mi papír, kterej měl nahoře titulek Charta 77.

V roce 1978 odešel do emigrace. Vrátil se v době Sametové revoluce. Z letiště ho vezli rovnou na Letnou.

Vašek, kterež stál vedle mě, Havel, tak říkal: „A Jardo, tak zahraj.“ Tak jsem začal zpívat tuhle tu píseň Náměšť. S překvapením jsem zjistil, že ten dav tu píseň zná.

V současné době žije pan Hutka spokojeným rodinným životem a všem mladým vzkazuje.

Jako nenechte si od těch starejšch mluvit do svých plánů a cílů, buďte odvážní a nebojte se.

Jeho životním krédem je vypůjčený citát, který zní:

Já věřím na chvíli teď...